

Slava lui Dumnezeu nimicește

3 iunie 2008

Gili Cârstea

Deși majoritatea membrilor noștri sunt convingși că Dumnezeu „a pedepsit, pedepsește și va pedepsi până la exterminare” pe opozanții guvernării Sale, unii cred că Dumnezeu nu ucide voit, direct, ci doar ca o consecință a manifestării slavei Sale, care pentru păcat – și implicit pentru păcătoși – este foc mistuitor.

Ei folosesc pasajul din DA 763 spre a justifica această credință:

“Printr-o viață de răzvrătire, Satana și toți cei care se unesc cu el ajung în așa măsură să nu mai fie în armonie cu Dumnezeu, încât chiar prezența Lui ajunge să fie pentru ei un foc mistuitor. Slava Lui, care este iubire, îi va nimici” (DA 763).

Concluzia lor este că această slavă este un fel de armă letală, un fel de aruncător de flăcări în fața căruia păcătoșii ard ca paietele și devin cenușă. Ei nu sunt deranjați de explicația autoarei, că slava Lui „este iubire.”

Când căutăm să înțelegem cum poate iubirea să devină un foc mistuitor, și în ce fel mistuiește ea, descoperim pasaje în Biblie unde se vorbește despre slava lui Dumnezeu și descrierea ei ca fiind un foc mistuitor.

Aflăm astfel că păcătoșii nu pot rezista lângă un foc mistuitor și în mijlocul flăcărilor veșnice, așa cum credem noi că este iadul, și că în acest „iad” vor locui chiar sfinții, cei neprihăniți:

„Păcătoșii sunt îngroziți, în Sion un tremur a apucat pe cei nelegiuți, care zic: ‚Cine din noi va putea să rămână lângă un foc mistuitor?’ ‚Cine din noi va putea să rămână lângă niște flăcări veșnice?’ Cel ce umblă în neprihănire, și vorbește fără vicleșug, cel ce nesocotește un câștig scos prin stoarcere, cel ce își trage mâinile înapoi ca să nu primească mită, cel ce își astupă urechea să n-audă cuvinte setoase de sânge, și își leagă ochii ca să nu vadă răul, acela va locui în locurile înalte; stânci întărite vor fi locul lui de scăpare; i se va da pâine, și apa nu-i va lipsi” (Isa 33:14-16).

Descoperim apoi că slava lui Dumnezeu nu dă foc materiei create, creaturilor. Rugul lui Moise ardea, dar nu se mistuia (Exod 2, 2-3). Acea „vedenie minunată” avea ceva de spus despre slava lui Dumnezeu, pe care Moise urma să o investigheze mai târziu. Când a fost chemat pe munte, la o întâlnire personală cu Dumnezeu, Moise era păcătos la fel ca toți ceilalți frați ai lui, adică despărțit de

Dumnezeu, lipsit de slava Lui. Când slava lui Dumnezeu s-a arătat, nici muntele și nici Moise nu s-au topit, nu au luat foc și nu au intrat în combustie spontană. Din contră, acea slavă a început să radieze pe fața lui Moise, iar păcătoșii din tabără fugeau de ea îngroziți. Slava fusese o descoperire a caracterului lui Dumnezeu pe care păcătoșii o urăsc de moarte, fără să știe.

Deși Domnul este „un foc mistuitor” (Deutr 4:24, Evr 12:29), slava Lui nu mistuiește, în acest sens literal, nici chiar pe păcătoșii cei mai depravați și obraznici. Da, această slavă este un foc mistuitor pentru conștiințele lor, dar ea nu îi arde literal, material, așa cum presupun unii. Un astfel de caz este focul străin adus de fiii lui Aron, Nadab și Abihu, despre care se spune că au fost mistuiți de un foc provenind de la Domnul. Când citim întreg pasajul observăm că focul respectiv nu i-a mistuit, și nu au ars nici chiar hainele lor preoțești, făcute dintr-un material fin și ușor inflamabil. Ei au fost scoși din templu, „în tunicile lor,” și îngropați afară din tabără (Lev 10:1-5).

Materia sau ființele create nu ard nici chiar acolo unde slava lui Dumnezeu se manifestă în toată puterea ei. Lucifer „umbla” prin mijlocul pietrelor scânteietoare, chiar și atunci când urzea planurile lui criminale (Eze 28:14).

Cei 24 de bătrâni, răscumpărați de pe pământ, stau alături de oștile cerești în prezența directă a lui Dumnezeu, din al cărui tron curge un râu de foc (Dan 7: 9-10).

Muntele Sinai nu a devenit un morman de cenușă fumegândă, deși slava Domnului s-a manifestat acolo cu mare putere. Moise spune că „înfățișarea slavei Domnului era ca un foc mistuitor pe vârful muntelui,” deși muntele nu se mistuia (Exod 24:17).

Pe muntele schimbării la față, slava lui Dumnezeu a strălucit „ca soarele,” dar Domnul Hristos, deși avea corpul nostru supus putrezirii, muritor, așa cum s-a văzut pe cruce, nu a fost afectat de nicio arsură pe față (Mat 17:1-2).

Slava lui Dumnezeu este iubire, așa cum spune sora White, iar eu aș adăuga că ea este și dreptate, corectitudine, neprihănire, și în aceste situații ea devine mortală pentru păcătoși, fără să aibă vreo influență nefastă asupra materiei.

Când s-a despărțit de natura divină, creierul omenesc a fost preluat de „legea păcatului și a morții,” a cărei prerogativă majoră este instinctul de conservare în fața pericolului pe care îl reprezintă Dumnezeu pentru ea. Ca și Adam și Eva, păcătoșii fug și se ascund de Dumnezeu. Pentru ei, Dumnezeu este vrăjmașul, pe care trebuie să Îl evite cu orice preț.

Pentru protecția noastră, Dumnezeu a așezat o perdea care să ne protejeze de realitatea, adânc îngropată în subconștientul nostru, că suntem capabili să Îl omorâm chiar și pe Dumnezeu spre a supraviețui. Cât timp slava lui Dumnezeu se ține departe, totul este bine. Conștiința nu este tulburată de intenția criminală de a-L ucide pe Dumnezeu. „Dar când a venit legea, păcatul a înviat, iar eu am murit” (Rom 7:9).

Când legea, caracterul lui Dumnezeu, pătrunde dincolo de perdea, „păcătoșii sunt îngroziți, în Sion un tremur a apucat pe cei nelegiuiți,” deoarece ea dezvăluie natura criminală a creierului despărțit de Dumnezeu. Această descoperire produce agonie mentală și sfâșiere de inimă, exact cauzele care L-au omorât pe Domnul Hristos pe cruce. Când natura divină L-a părăsit, perdeaua s-a rupt și Hristos a fost expus naturii criminale a creierului uman. El a fost pus față în față cu rana de moarte a omenirii, maladie care provoacă agonie mentală și sfâșiere de inimă atunci când este descoperită de lege, de neprihănire, de caracterul lui Dumnezeu. Despre așa ceva vorbea, metaforic, perdeaua din templu, sfâșiată de sus până jos atunci când omenirea murea în Hristos.

Remediul oferit prin Hristos este singura noastră salvare. Privind slava lui Dumnezeu pe fața lui Isus Hristos, Duhul Sfânt ne convinge de păcat, neprihănire și judecată, și astfel pune în noi „un duh nou și statornic,” „scrie” legea Duhului de viață peste legea păcatului și a morții, și astfel ne pregătește pentru descoperirea totală a slavei lui Dumnezeu, care pentru păcătoși este un foc mistuitor.

Atâta timp cât respingem soluția lui Dumnezeu, singura noastră reacție va fi aceea descrisă în Isaia: „Păcătoșii sunt îngroziți, în Sion un tremur a apucat pe cei nelegiuiți, care zic: ,Cine din noi va putea să rămână lângă un foc mistuitor?’

În astfel de condiții, Dumnezeu nu Se poate descoperi poporului Său pentru încheierea legământului, iar izbăvirea, mântuirea, se țin departe, împiedicate de „adevăr,” care s-a poticnit în piața de obște. În starea prezentă în care ne găsim, acel adevăr ne-ar ucide. Când caracterul lui Dumnezeu, slava Lui, începe să strălucească în biserică, păcătoșii din Sion sunt îngroziți, și cred că soluția se află în alungarea slavei, în prigonirea mesagerilor speranței.

Îmbrăcați cu haina neprihănirii lui Hristos, nu este plăcere mai mare decât să stăm în prezența focului mistuitor al slavei lui Dumnezeu. Aceasta este dragostea mistuitoare după care însetează sufletul nostru, și pe care, din păcate, o suplinim cu tot felul de expediente ieftine. Slava aceasta așteaptă să lumineze întreg pământul. Nu vom putea să ne împotrivim ei la infinit.
